

Ένα ρίγος χαρᾶς διαπερνᾷ τὴ λέξη “ἀνάληψη”, πού δείχνει μιὰ πρόκληση πρὸς τοὺς ἀποκαλούμενους “νόμους τῆς φύσεως”, πρὸς τὴ διαρκὴ κάθοδο καὶ πτώση· εἶναι μιὰ λέξη πού ἀκυρώνει τοὺς νόμους τῆς βαρύτητας καὶ πτώσης. Ἐδῶ ἀντίθετα τὰ πάντα εἶναι ἐλαφράδα, πέταγμα, μιὰ ἀτέλειωτη ἄνοδος. Ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου γιορτάζεται σαράντα μέρες μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν Πέμπτη τῆς ἑκτῆς ἐβδομάδας μετὰ τὴ γιορτὴ τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν Τετάρτη, τὴν παραμονή, ἡ Ἐκκλησία τελεῖ τὴν ἀποκαλούμενη “Ἀπόδοση τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα”, σὰν νὰ χαιρετᾷ δηλ. τὸ Πάσχα. Ἡ ἀκολουθία εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια, ἀπ’ ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅπως αὐτὴ τῆς νύχτας τοῦ Πάσχα, μὲ τὴν ἀπαγγελία ἀκριβῶς τῶν ἰδίων στίχων: “Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ...”, “Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ”. Ὅταν ψάλλει αὐτοὺς τοὺς στίχους ὁ ἱερεὺς, κρατᾷ τὴν πασχάλια λαμπάδα καὶ θυμιατίζει ὁλόκληρη τὴν ἐκκλησία, ἐνῶ σὲ ἀπάντηση ψάλλεται τὸ “Χριστὸς ἀνέστη”. Ἀποχωριζόμαστε τὸ Πάσχα, τὸ “ἀποδίδουμε” στὸ ἐπόμενο ἔτος.

Ίσως νὰ ἔπρεπε νὰ αἰσθανόμαστε λυπημένοι. Ἀντὶ ὅμως γιὰ λύπη, μᾶς δίνεται νέα χαρά: ἡ χαρὰ νὰ στοχαζόμαστε καὶ νὰ γιορτάζουμε τὴν Ἀνάληψη. Σύμφωνα μὲ τὴν εὐαγγελικὴ διήγηση αὐτοῦ τοῦ γεγονότος, ὁ Κύριος ἀφοῦ ἔδωσε τὶς τελευταῖες ὁδηγίες στοὺς μαθητές, «ἐξήγαγε ... αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς. καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς διέστη ἀπ’ αὐτῶν καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν. καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης», (Λουκ. 24, 50-52). “Μετὰ χαρᾶς μεγάλης...”. Ποιὰ εἶναι ἡ πηγὴ αὐτῆς τῆς μεγάλης χαρᾶς πού ἀντέχει μέχρι σήμερα καὶ ἐκρήγνυται μὲ τέτοια ἐκπληκτικὴ λαμπρότητα τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως; Ἐπειδὴ φαίνεται σὰν ὁ Χριστὸς νὰ ἔφυγε καὶ νὰ ἄφησε μόνους τοὺς μαθητές· ἦταν μιὰ μέρα χωρισμοῦ. Μπροστὰ τους βρίσκεται ὁ πολὺ μακρὺς δρόμος τοῦ κηρύγματος, τῶν διωγμῶν, τοῦ πόνου καὶ τοῦ πειρασμοῦ πού γεμίζουν μέχρι ὑπερχείλισης τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Φαίνεται πῶς παρήλθε ἡ χαρά, ἡ χαρὰ τῆς ἐπίγειας καὶ καθημερινῆς συντροφιάς μὲ τὸν Χριστό, πῶς ἔφθασε στὸ τέλος ἡ προστασία πού παρεῖχε ἡ δύναμη καὶ ἡ θεότητά Του.

Πόσο σωστὰ ὅμως ἔκανε κάποιος ἱερέας πού ὀνόμασε τὴν ὁμιλία του γιὰ τὴν Ἀνάληψη “χαρὰ τοῦ χωρισμοῦ”; Φυσικὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἑορτάζει τὴν ἀναχώρηση τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστὸς εἶπε: «μεθ’ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». (Ματθ. 28, 20), καὶ ὁλόκληρη ἡ χαρὰ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως βρίσκεται στὴ συνειδητοποίηση τῆς παρουσίας Του, ὅπως ἀκριβῶς τὴν ὑποσχέθηκε: «οὗ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 20). Δὲν γιορτάζουμε τὴν ἀναχώρηση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὴν ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανούς.

Ἡ ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως ἀποτελεῖ γιορτασμὸ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ οὐρανοῦ στοὺς ἀνθρώπους, τοῦ οὐρανοῦ ὡς τοῦ νέου καὶ αἰώνιου οἴκου, τοῦ οὐρανοῦ ὡς τῆς ἀληθινῆς μας πατρίδας. Ἡ ἁμαρτία χώρισε βίαια τὴ γῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ μᾶς ἔκανε γήινους καὶ χοντροκομμένους, προσήλωσε τὸ βλέμμα μας σταθερὰ στὸ ἔδαφος καὶ ἔκανε τὴ ζωὴ μας ἀποκλειστικὰ γεωτροπικὴ. Ἁμαρτία εἶναι ἡ προδοσία τοῦ οὐρανοῦ μέσα στὴν ψυχὴ. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ μέρα, τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως,

νιώθουμε τρομοκρατημένοι από αυτή την ἄρνηση πού γεμίζει όλόκληρο τὸν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος μὲ ὑπεροψία καὶ περηφάνια ἀναγγέλλει πὼς εἶναι μόνο ὑλικός, πὼς όλόκληρος ὁ κόσμος εἶναι ὑλικός, καὶ πὼς τίποτε δὲν ὑπάρχει πέρα ἀπὸ τὸ ὑλικό. Καὶ γιὰ κάποιο λόγο εἶναι ἀκόμη καὶ χαρούμενος γι' αὐτό, καὶ μιᾶ μὲ οἶκτο καὶ συγκατάβαση γι' αὐτοὺς πού ἀκόμη πιστεύουν σὲ κάποιου εἴδους “οὐρανὸν” σὰν νὰ πρόκειται γιὰ γελωτοποιοὺς ἢ γιὰ ἀγροίκους. Ἐλᾶτε ἀδελφοί, “οὐρανοὶ” εἶναι ἀπλῶς ὁ οὐρανός, εἶναι τόσο ὑλικός ὅσο καὶ καθετί ἄλλο· δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο, δὲν ὑπῆρξε οὔτε καὶ θὰ ὑπάρξει. Πεθαίνουμε, ἐξαφανιζόμαστε· ἔτσι στὸ μεταξὺ ἃς κτίσουμε ἕναν ἐπίγειο παράδεισο καὶ ἃς ξεχάσουμε τὶς φαντασίες τῶν παπᾶδων. Αὐτὸ ἐν συντομία εἶναι τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ οὐσία τοῦ πολιτισμοῦ μας, τῆς ἐπιστήμης μας, τῆς ἰδεολογίας μας. Ἡ πρόοδος καταλήγει στὸ νεκροταφεῖο, μὲ τὴν πρόοδο τῶν σκουληκιῶν ποῦ τρέφονται ἀπὸ τὰ πτώματα. Ἀλλά τί μᾶς προτείνετε, μᾶς ἐρωτοῦν, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ οὐρανὸς γιὰ τὸν ὁποῖο μιᾶτε, στὸν ὁποῖο ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη; Τέλος πάντων, τίποτε δὲν ὑπάρχει στὸν οὐρανὸ γιὰ τὸ ὁποῖο μιᾶτε.

Ἄς ἀπαντήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος, ὁ μεγάλος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας πού ἔζησε δέκα ἑξὶ αἰῶνες πρὶν. Μιλώντας γιὰ τὸν οὐρανόν, ἀναφωνεῖ: «Τί ἀνάγκη ἔχω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅταν ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ γίνω οὐρανός;». Ἄς ἔρθῃ ἡ ἀπάντηση ἀπὸ τοὺς Πατέρες μας πού ὀνόμαζαν τὴν Ἐκκλησία “ἐπίγειο οὐρανόν”. Τὸ οὐσιαστικὸ σημεῖο αὐτῶν τῶν δύο ἀπαντήσεων εἶναι τὸ ἑξῆς: οὐρανὸς εἶναι τὸ ὄνομα τῆς αὐθεντικῆς κλήσης μας ὡς ἀνθρώπινα πλάσματα, οὐρανὸς εἶναι ἡ τελικὴ ἀλήθεια γιὰ τὴ γῆ. Ὅχι. Ὁ οὐρανὸς δὲν βρίσκεται κάπου στὸ ἀπώτερο διάστημα πέρα ἀπὸ τοὺς πλανῆτες ἢ σὲ κάποιον ἄγνωστο γαλαξία. Οὐρανὸς εἶναι αὐτὸ πού μᾶς ἐπιστρέφει ὁ Χριστός, ὅ,τι χάσαμε μὲ τὴν ἁμαρτία καὶ τὴν ὑπερηφάνεια, μὲ τὶς ἐπίγειες, ἀποκλειστικὰ γήινες, ἐπιστῆμες καὶ ἰδεολογίες, καὶ τώρα εἶναι ἀνοικτός, μᾶς τὸν προσφέρει καὶ μᾶς τὸν ἐπιστρέφει ὁ Χριστός. Οὐρανὸς εἶναι τὸ βασίλειο τῆς αἰώνιας ζωῆς, τὸ βασίλειο τῆς ἀλήθειας, τῆς καλwsύνης καὶ τῆς ὁμορφιάς. Οὐρανὸς εἶναι όλόκληρη ἡ πνευματικὴ μεταμόρφωση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς· οὐρανὸς εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ νίκη πάντῳ στὸ θάνατο, ὁ θρίαμβος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φροντίδας· οὐρανὸς εἶναι ἡ ἐκπλήρωση αὐτῆς τῆς ἔσχατης ἐπιθυμίας, γιὰ τὴν ὁποία εἰπώθηκε: «ἃ ὀφθαλμοὶ οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» (Α' Κορ. 2, 9). Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔχουν ἀποκαλυφθεῖ, μᾶς ἔχουν δοθεῖ ἀπὸ τὸν Χριστό. Καὶ ἔτσι ὁ οὐρανὸς διαπερνᾷ τὴ ζωὴ μας ἐδῶ καὶ τώρα, ἡ ἴδια ἡ γῆ γίνεται μιὰ ἀντανάκλαση, ἕνα εἶδωλο τῆς οὐράνιας ὁμορφιάς. Ποιὸς κατῆλθε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ γιὰ νὰ μᾶς ἐπιστρέψῃ τὸν οὐρανόν; Ὁ Θεός. Ποιὸς ἀνέβηκε ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανόν; Ὁ ἄνθρωπος Ἰησοῦς.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέει πὼς “ὁ Θεὸς ἐγένε ἀνθρωπος γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος Θεός”. Ὁ Θεὸς κατέβηκε στὴ γῆ γιὰ νὰ μπορέσουμε ἐμεῖς νὰ ἀνεβούμε στὸν οὐρανόν! Αὐτὸ ἀκριβῶς γιορτάζουμε τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως! Αὐτὴ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς λαμπρότητας καὶ τῆς ἄρρητης χαρᾶς. Ἄν ὁ Χριστὸς βρίσκεται στὸν οὐρανόν, κι ἂν Τὸν πιστεύουμε καὶ Τὸν ἀγαποῦμε, τότε εἴμαστε κι ἐμεῖς μαζί Του, στὸ δεῖπνο Του, στὴ Βασιλεία Του. Ἄν ἡ ἀνθρωπότητα ἀναληφθεῖ μαζί Του, καὶ δὲν πέσει, τότε θὰ ἀνέβω μαζί Του κι ἐγὼ προσκεκλημένος ἀπ' Αὐτόν. Καὶ “ἐν Αὐτῷ” μοῦ ἀποκαλύπτεται ὁ σκοπός, τὸ νόημα καὶ ἡ ἔσχατη χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Τὸ καθετί

γύρω μας μᾶς τραβᾷ πρὸς τὰ κάτω. Ἀτενίζω ὅμως τὴ θεϊκὴ σάρκα νὰ ἀνέρχεται στὸν οὐρανό, τὸν Χριστὸ νὰ τραβᾷ πρὸς τὰ πάνω «ἐν φωνῇ σάλπιγγος», καί λέω στὸν ἑαυτό μου καί στὸν κόσμο: ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια γιὰ τὸν κόσμον καί τὸν ἄνθρωπον, ἐδῶ εἶναι ἡ ζωὴ στὴν ὁποία ὁ Χριστὸς μᾶς καλεῖ ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν καί τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας τοῖς οὐρανίοις, ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμόθεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀδιάστατος καί βοῶν τοῖς ἀγαπῶσί σε· Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν καί οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

(Πηγὴ: imaik.gr)